

Иван Вазов

Момина баня
Балада

Чучурът печално бърбори в нощта.
На плочите влажни дреме челядта,
децата сънуват унесени сладко:
до Петя бе Тинко, до Иванча – Радко.
Чучурът печално бърбори в нощта.

Едната я майка дрямка не улавя.
Тя пули се в мрака, слухти, не забравя...
Вратата под ключ е, пусто е навън,
шумът на чучура докарува сън,
но бедната майка сън я не улавя.

Чучурът замлъкна! Но вирът шуми,
кат че нещо шатри в топлите вълни:
ту плиска се тихо, ту глухо клокочи,
утихне внезапно и пак избърбочи...
Чучурът замлъкна! Но вирът шуми,

„Ах, господи мили! – тя бледна пришъпна, –
какво се бърбука? Ух, цяла аз тръпна!
Иванчо е влязъл и къпе се тук.
Дете вироглаво! Та кой ще е друг?
Ах, господи мили!“ – тя бледна пришъпна.

Тя стана уплашена, пблна свещта:
децата са всички на своите места.
Но в банята нещо се странно вълнува,
изпъкне, потъне и в мрака заплува...
Тя гледа уплашена, дига свещта.

И гледа водата надула се цяла,
улея закрила, догоре преляла.
Мома непозната полива се там.
Бърбука се, плува и гледа насам,
а майката гледа, настръхнала цяла.

Момата се къпе във тъмния вир.
Косата ѝ плува на дълж и на шир,
тя гмурка се мълком, играе и плиска,
потъва, изскача и гаче се киска –
момата се къпе във тъмния вир.

И банята странно и глухо клокочи,
и капките пръскат на самите плочи...
И майката духна свещта, па легнѡ
ни жива, ни мъртва. Наста тъмнина.
А банята странно и глухо клокочи,

Хисар, 15 юли 1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5184>]